

Arrest

nr. 89 214 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker en zijn echtgenote komen op 30 april 2010 aan in het Rijk en dienen een asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving - asielzoeker (bijlage 11*ter*) en beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 6 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel ten aanzien van verzoeker als zijn echtgenote de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij dienen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 7 juli 2011 bij arrest nr. 64 514 en nr. 64 513, opnieuw beslist tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker en zijn echtgenote.

Op 16 en 26 juli 2011 worden twee pogingen ondernomen om verzoeker en zijn gezin te repatriëren. Een derde poging werd voorzien op 4 augustus 2011, doch zij verdwenen uit de woonunit van Tubize.

Op 5 juni 2012 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld ten aanzien van verzoeker. Op 6 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 juni 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 14 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde / de persoon die verklaart te heten D.M.I. (...) geboren te K. (...), op (in) (...)

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.06.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 30.04.2011; overwegende dat het CGVS op 06.06.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus trof, dewelke hem werd betekend op dezelfde dag;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 11.07.2011 eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigerde;

Overwegende dat betrokkene een tweede asielaanvraag indiende op 13.06.2012, waarbij hij ter staving tal van foto's voorlegt en een kopie van een verblijfskaart van een persoon in de UK; dat deze stukken geen afbreuk doen aan de beslissing genomen door het CGVS dd 06.06.2011; overwegende dat betrokkene verder geen nieuwe gegevens aanbrengt;

Overwegende dat betrokkene geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde teruggedreven.”

Op 14 en 20 juni 2012 worden twee pogingen tot repatriëring georganiseerd.

Op 19 juni 2012 wordt voor verzoeker en diens echtgenote een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 20 juni 2012 laat verzoekers advocaat per fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken weten dat een klacht wegens mishandeling van verzoeker bij een repatriëringspoging zal worden ingediend, dat er een klacht werd ingediend wegens mensenhandel bij het gerechtelijk arrondissement van Mechelen en dat zij een beroep zal instellen tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een tweede asielaanvraag.

Op 22 juni 2012 dient verzoekers echtgenote een klacht in wegens slagen en verwondingen aan haar echtgenoot door de Turkse politie bij een poging tot repatriëring.

Op 23 juni 2012 wordt verzoeker gerepatriëerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1.A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna verkort Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

*“Aangezien artikel 8, tweede deel van het EVRM stelt
“(…)”*

Aangezien er inderdaad een juist evenwicht moet bestaan tussen het algemeen belang, in casu dit van DVZ en de belangen van de persoon waarbij artikel 8 van het EVRM de richtlijnen tussen dat evenwicht heeft vastgelegd.

Zie Europees Hof mensenrechten, arrest REES / Verenigd Koninkrijk, 17 oktober 1986, publicaties van E.H.M.R., serie A, nr. 16, p 15.

Dat in de bestreden beslissing op geen enkel punt rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM terwijl het proportionaliteitsbeginsel duidelijk stelt dat er een juist evenwicht moet gezocht worden tussen het eerbiedigen van de individuele rechten inzake privé- en familiaal leven (ernstig zieke echtgenote, naar de kleuterschool gaand kind, lopende politiek asielaanvraag, noodzakelijke en aanbevolen aanwezigheid bij het onderzoek inzake strafklacht waarvoor verzoeker zelfs nog niet de kans heeft gehad een verklaring af te leggen, lopend dossier inzake mensenhandel) en de bescherming van de belangen van de staat (uitwijzingsbeleid - verzoeker is perfect in staat om onmiddellijk een job te vinden teneinde zich nuttig te maken in de maatschappij) op hetwelk de inmenging steunt.

Zie RvSt nr. 105 428, 9 april 2002.

Aangezien nochtans artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat “de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed” alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier;

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat de echtgenote van verzoeker sedert september 2011 in behandeling is wegens een zeer zware depressie met zelfmoordneigingen;

Dat verzoeker alvorens de beslissing tot niet in overweging name werd genomen meermaals heeft laten verstaan dat zijn aanwezigheid in het gezin vereist is in het belang van het uiterst jonge kind van partijen.

Aangezien bovendien op basis van ernstige documenten een tweede asielaanvraag werd ingediend die het politiek asielverhaal van zijn echtgenote ondersteunen.

Dat verzoeker immers beschikte over een zwart op wit bewijs van de contacten van zijn vrouw met de heer N.S. (...), die dezelfde functie als zijn vrouw had binnen de Groene Beweging (foto's).

Dat verzoeker daarnaast ook een formele erkenning als vluchteling door de U.K van N.S. (...) heeft voorgebracht;

Dat deze informatie totaal niet werd geanalyseerd door DVZ blijkt uit de stereotype motivering en volgens vertrouwde bronnen werd de aanvraag, die laat op de avond werd ingediend op 13 juni 2012, de morgen nadien op 14 juni 2012 om 10 u 50 afgewezen door het secretariaat van DVZ;

Dat de “motivering” voor verzoeker totaal afwezig is, minstens voor elk goede huisvader in dezelfde omstandigheden geplaatst, terwijl verzoeker nochtans duidelijk had uitgelegd aan DVZ waarom deze nieuwe middelen het bewijs zijn van de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van zijn echtgenote, nl dat de heer N.S. (...) (op foto samen met zijn echtgenote) ook een medewerker is van de Groene Beweging, zoals zijn echtgenote, dewelke in Engeland wél werd erkend voor dezelfde asielmotieven als deze van zijn echtgenote. Er werd ook duidelijk gezegd dat deze kon bevestigen dat zijn echtgenote op de lijst stond van de personen tegen wie een procedure liep / gezocht werden, hetgeen van belang is in het licht van de twee originele dagvaardingen die werden voorgebracht door verzoeker na het verhoor voor het CGVS in het kader van de eerste asielaanvraag

“dat deze stukken geen afbreuk doen aan de beslissing genomen door het CGVS dd 06.06.2011”

Dat nochtans in de beslissing van de RW van 7 juli 2011 (RvV 73 714 - nr. 64 513) op blz 6 wordt gesteld, ivm de dagvaardingen die verzoeker uiteindelijk in origineel voorbracht na het interview voor het CGVS (omdat de scans onduidelijk waren en stempels op de dagvaarding niet goed leesbaar) :

Bovendien dient te worden benadrukt dat de aan het verzoekschrift toegevoegde originele documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Blijkens haar verklaringen wist verzoekster niet dat er op het ogenblik van het gehoor op 18 mei 2011 een rechtszaak tegen haar was gestart

Dat hierbij werd aangehaald dat verzoeker op de hoogte was van een huiszoeking wat vanzelfsprekend niet wil zeggen dat men na een huiszoeking automatisch zal worden gedagvaard.

Dat verzoeker duidelijk liet verstaan dat er onderzoek liep en zijn echtgenote op de lijst stond, waarop ook de heer N.S. (...) werd genoteerd, die wel degelijk op basis van dezelfde gronden in de UK werd erkend;

Dat maw gelet op de motivering in het arrest van de RVV van 7 juli 2011 kan gesteld worden dat thans door verzoeker een sluitend bewijs, in aanvulling met de originele dagvaardingen die nota bene NOOIT WERDEN ONDERZOCHT door DVZ, heeft aangebracht.

Dat de motiveringsplicht dan ook zeer ernstig werd miskend nu op geen enkel ogenblik verzoeker kan uitmaken aan de hand van de beslissing waarom dit geen nieuwe elementen zijn dewelke het voorwerp kunnen zijn van een nieuwe asielaanvraag alsook waarom deze stukken niet het bewijs leveren van de vrees voor vervolging in hoofde van hem en zijn echtgenote.

Dat kan verwezen worden in dit verband naar de uiteenzetting van Dirk Vanheule in het Tijdschrift voor Vreemdelingen Recht jaargang 2003, nr. 2 blz 132 :

“Uit het arrest van de Raad van State volgt dat nieuwe gegevens, die in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bij een hernieuwde erkenningsaanvraag, beperkt zijn tot : (1) nieuwe bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten die voorheen niet in de beraadslaging van DVZ, het CGVS of de VBV zijn betrokken (bv wegens gebrek aan materieel bewijs of de geloofwaardigheid van dat bewijs...”

Dat trouwens verzoeker ook naast de foto's en de bewezen erkenning van de medewerker van zijn echtgenote in de Groene Beweging , heeft gewag gemaakt van de originele dagvaardingen op naam van zijn echtgenote, niet werden betrokken in de beraadslaging : “Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen enkel bewijswaarde kan gehecht worden aan de twee convocaties die U ter staving van deze vervolging enkele dagen na uw gehoor hebt doorgestuurd” (zie blz 3 van de beslissing van de RVV)

Dat immers door de RVV het dossier niet werd teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek van de originele dagvaardingen.

Dat zulks nuttig was geweest gezien verzoeker meermaals werd verweten dat de voorgebrachte scans van de originele dagvaardingen geen enkele bewijswaarde hebben.

Dat verzoeker door het totaal gebrek aan enige vorm van motivering niet in de mogelijkheid is om na te gaan of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginself) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004,

Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien bovendien de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat artikel 8 of artikel 6 van het EVRM mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Aangezien daarnaast dienst gesteld dat ook kan verwezen worden naar de rubriek belang in die zin dat niet alleen om familiale redenen verzoeker zijn asielaanvraag wenst behandeld te zijn maar ook omwille van het hier in België lopende onderzoek naar mensenhandel en de slagen en verwondingen die hij heeft moeten ondergaan door de Turkse Politie op 20 juni 2012 en waarvoor strafklacht hangende onder het not. Nr. BR. 43L70004168/2012”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), duidelijk gemotiveerd dat de eerste asielaanvraag die door verzoeker werd ingediend, zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geweigerd. Verweerder vervolgt dat de door verzoeker in zijn tweede asielaanvraag neergelegde stukken, niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet nu ze geen afbreuk doen aan de beslissing genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 juni 2011.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In *casu* oordeelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Verzoeker is het niet eens met deze conclusie. Hij betoogt dat verweerder onvoldoende rekening hield met de verklaringen die hij aflegde. Hij betoogt dat hij meermaals liet weten dat zijn echtgenote in behandeling is wegens een zeer zware depressie met zelfmoordneigingen en zijn aanwezigheid in het gezin vereist is in het belang van hun kind. Tevens stelt hij verweerder te hebben gewezen op de originele dagvaardingen en wijst hij op de foto's en de formele erkenning tot vluchteling in de UK van dhr. N.S, die dezelfde functie had als zijn vrouw. Hij betoogt dat hij duidelijk heeft uitgelegd waarom deze documenten een nieuw bewijs vormen van zijn gegronde vrees voor vervolging.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 juni 2012 een tweede asielaanvraag indiende. Hij legde als nieuwe documenten vier foto's neer en een registratiekaart van dhr. N.S. in het Verenigd Koninkrijk. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hierbij enige toelichting werd verschaft. Zijn advocate legde dezelfde foto's en documenten ook neer in het kader van de aanvraag om machtiging

tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die zij indiende voor verzoeker en zijn echtgenote en gaf hierbij een summiere toelichting. De Raad stelt evenwel vast dat enerzijds deze toelichting werd gegeven in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat daarenboven deze aanvraag pas om 18 juni 2012 werd ingediend aldus na de bestreden beslissing. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag of voor het nemen van de bestreden beslissing enige toelichting verschaftte bij de door hem neergelegde documenten, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder vast te stellen dat verzoekers eerste asielvraag grondig werd onderzocht, doch werd afgewezen door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de vier bijgebrachte foto's en de registratiekaart, *"geen afbreuk doen aan de beslissing genomen door het CGVS dd 06.06.2011; overwegende dat betrokkene verder geen nieuwe gegevens aanbrengt"*. Verzoeker herneemt in zijn verzoekschrift delen uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij lijkt hiermee te willen aantonen dat de door hem neergelegde documenten wel degelijk het asielverhaal van zijn echtgenote konden bevestigen. Doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker deze verduidelijkingen thans voor het eerst aanbrengt, nadat de bestreden beslissing is genomen. De voorgelegde stukken of de situatie waarnaar verwezen wordt, moeten ook toelaten *prima facie* vast te stellen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert onder meer dat de in het kader van een herhaald asielverzoek de aangewende stukken enige bewijswaarde moeten hebben of een nieuw inzicht kunnen bieden betreffende de individuele situatie van de vreemdeling. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat verweerder aangaande de vier foto's zonder enige toelichting en een registratiekaart van iemand in de UK, op kennelijk onredelijke wijze concludeerde *"dat betrokkene geen nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980 dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde voornoemde wet."*

Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de medische situatie van zijn echtgenote en het feit dat hij dient in te staan voor zijn zoon als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voor bracht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen met welke stukken die door verzoeker werden aangehaald als nieuwe gegevens, verweerder geen rekening hield bij zijn beoordeling of er nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanwezig zijn, die een nieuw onderzoek ten gronde van de asielaanvraag kunnen verantwoorden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt na voorgaande bespreking vast en in het kader van zijn wettigheidsstoezicht, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Daar waar verzoeker met zijn betoog zou wensen aan te tonen dat hij valt onder artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag wijst de Raad erop dat artikel 1 A(2) van het Vluchtelingenverdrag betrekking heeft op de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Inzoverre verzoeker zich al rechtstreeks kan beroepen op dit artikel stelt de Raad vast dat verweerder er terecht op wees dat verzoekers asielrelaas reeds werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierbij werd geoordeeld om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, terecht concludeerde dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen. Dienvolgens toont verzoeker niet aan dat het feit dat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen en een beslissing tot teruggedrijving werd genomen een risico op een schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou vormen.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. De Dienst Vreemdelingenzaken mag daarbij niet zelf oordelen of de aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet. *In casu* stelde verweerder op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze vast dat er geen nieuwe gegevens zijn, zodat verweerder de zaak niet diende over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoeker betoogt het niet eens te zijn met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, lijkt verzoeker om een nieuwe beoordeling van zijn asielrelaas te vragen rekening houdende met de stukken en argumentatie die hij uiteenzet in zijn verzoekschrift. De Raad wijst erop dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, daar de Raad *in casu* in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

Een schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag wordt niet aangetoond.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 8 EVRM het volgende bepaald:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (*cf.* EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Nergens blijkt dat het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en hun kind wordt betwist. *In casu* betreft het een eerste toelating, zodat dient te worden nagegaan of er een positieve verplichting voor de staat is om het gezinsleven te waarborgen. Verzoeker wijst op de nog lopende aanvraag voor politiek asiel, evenwel stelt de raad vast dat verzoekers eerste asielaanvraag definitief werd geweigerd en dat de *in casu* bestreden beslissing op redelijke en zorgvuldige wijze besliste dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in het kader van zijn nieuwe asielaanvraag, zodat op het ogenblik van de bestreden beslissing geen asielaanvraag lopende was. Tevens wijst verzoeker erop dat zijn echtgenote ernstig ziek is en hun kind naar de kleuterschool gaat. De Raad stelt evenwel vast dat op het ogenblik

van de bestreden beslissing geen van de gezinsleden een legaal verblijf op het grondgebied had. Ook de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen werd pas na de bestreden beslissing ingediend. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar de medische problemen van zijn echtgenote en het schoollopen van hun kind, niet aan dat hij zijn gezinsleven niet in zijn land van herkomst of een ander land kan verder zetten. Tevens blijkt uit het dossier dat verweerder in het verleden reeds poogde om het voltallige gezin terug te drijven, doch dat dit louter door hun eigen handelen niet gebeurde. Eveneens blijkt uit het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte stukken dat verzoekers advocaat pas op 20 juni 2012 per fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken liet weten een strafklacht te zullen indienen voor mishandeling van verzoeker en dat er een klacht wegens mensenhandel werd neergelegd. Enerzijds dateren de strafklacht en de feiten van mishandeling van verzoeker van ná de bestreden beslissing en anderzijds toont verzoeker niet aan dat verweerder van de klacht wegens mensenhandel op de hoogte was op het ogenblik van de bestreden beslissing zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn aanwezigheid op het grondgebied vereist zou zijn voor het verder zetten van deze procedures zodat verzoeker niet aantoonde dat zijn privé- of gezinsleven zou worden geschonden.

Ter terechtzitting voert verzoekers advocaat aan dat verzoekers echtgenote inmiddels een verblijfsrecht heeft bekomen in België. Zij legt ten bewijze hiervan een attest van immatriculatie geldig van 11 september 2012 tot 2 november 2012 neer. De bestreden beslissing dateert evenwel van 14 juni 2012 en verzoeker werd op 23 juni 2012 gerepatriëerd. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met klachten ingediend na de bestreden beslissing en verblijfskaarten die drie maanden na de bestreden beslissing werden toegekend. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op het ogenblik dat de bestreden beslissing, met name de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag, een positieve verplichting had tot het handhaven van een gezinsleven. Niets belet verzoeker een aanvraag gezinshereniging in te dienen *in functie* van zijn echtgenote wanneer zij legaal op het grondgebied verblijft. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 6 EVRM inroept, wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN